

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

01 aprilie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Constantin Gurschi,

Judecătorii - Elena Covalenco, Iurie Diaconu, Ion Arhiliuc, Ion Guzun,

judecând în ședință publică recursul ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 noiembrie 2013 de avocatul Serghei Canțer în numele inculpatului

Șaptefrați Iulian Dan, născut la 22 ianuarie 1989, originar și domiciliat în mun.Chișinău, str.Zelinski 26/1, ap.33.

Termenul examinării cauzei:

1. 16.05.2013 - 16.08.2013 - prima instanță,**2.** 13.09.2013 - 13.11.2013 - instanța de apel,**3.** 14.01.2014 - 01.04.2014 - instanța de recurs.

Procedura de citare legal îndeplinită.

Avocatul Canțer Serghei în numele inculpatului și inculpatul Șaptefrați Iulian au susținut recursul, solicitând admiterea lui în sensul declarat, cu menținerea sentinței.

Procurorul Graur Dumitru s-a pronunțat pentru respingerea recursului declarat, ca fiind neîntemeiat.

Colegiul penal lărgit asupra recursului,

CONSTATĂ :**1.** Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun.Chișinău din 16 august 2013, Șaptefrați Iulian a fost condamnat în baza art.287 alin.(3) Cod penal la 4 ani închisoare.

Conform art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate pe un termen de probă de 2 ani.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Șaptefrați Iulian, la 22 aprilie 2013, aproximativ la ora 14.50, în timp ce se afla în stradă, în loc public, lângă blocul din str.Vasile Lupu 59, mun.Chișinău și avînd intenția comiterii actelor huliganice, încalcînd grosolan ordinea publică, dînd dovadă de cinism și obrăznicie deosebită, fără nici un motiv 1-a înjurat și 1-a agresat fizic pe studentul Academiei de poliție „Ștefan cel Mare” a MAI, sergent de poliție Ursu Vasilii, iar în momentul cînd acesta a apelat serviciul „902”, pentru a curma acțiunile huliganice ale acestuia, Iu.Șaptefrați, i-a aplicat lovituri cu pumnii în față și cu un cuțit în zona omoplatului drept, cauzîndu-i conform raportului de expertiză medico-legală nr.1790 din 22.04.2013, vătămări corporale neînsemnate, deteriorîndu-i scurta de iarnă și sacoul de la uniformă de gală a Academiei de poliție „Ștefan cel Mare” a MAI.**3.** Sentința a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care lui Iu.Șaptefrați să-i fie stabilită pedeapsa în baza art.287 alin.(3) Cod penal de 4 ani și 8 luni închisoare, invocînd blîndețea pedepsei, iar circumstanțele reținute de instanță nu pot fi considerate ca fiind unele

ce ar justifica aplicarea în privința acestuia a dispoziției art.90 Cod penal, instanța incorect a considerat că prin dispunerea suspendării executării pedepsei pe termen de probă, se va asigura atingerea scopului ei penal și va duce la corijarea și reeducarea inculpatului, pedeapsa fiind neproportională cu consecințele infracțiunii, în cazul în care a fost agresat persoana îmbrăcată în uniformă de polițist, astfel că a dat dovadă de lipsă de respect față de autoritatea de stat a cărui titular era partea vătămată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 noiembrie 2013, a fost admis apelul procurorului, casată parțial sentința, în partea stabilirii pedepsei, și pronunțată o nouă hotărâre în partea dată, prin care lui Șaptefrați Iulian, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis.

Instanța de apel a constatat că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate a fost confirmată prin ansamblul de probe administrate la urmărirea penală și recunoscute de inculpat în faza urmăririi penale, astfel că prima instanță just a stabilit starea de fapt și de drept, dând o încadrare juridică corectă acțiunilor acestuia în baza art.287 alin.(3) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a concluzionat că prima instanță nu a acordat deplină eficiență principiilor generale de aplicare a pedepsei, consfințite în art.61, 75 Cod penal, și neîntemeiat i-a numit inculpatului pedeapsa cu suspendarea executării ei pe termen de probă, fără a ține seama că anterior dînsul a mai fost tras la răspundere penală, a comis o infracțiune ce face parte din categoria celor grave, ceea ce în coraport cu circumstanțele invocate de prima instanță, nu pot fi considerate ca unele ce ar justifica condamnarea acestuia cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, în temeiul art.90 Cod penal, deoarece nu se va restabili echitatea socială, precum și prevenirea din partea acestuia și a altor persoane comiterea de noi infracțiuni.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că, reieșind din gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana inculpatului, de prevederile art.61, 75 Cod penal, corijarea acestuia este posibilă doar prin izolarea lui de societate, cu stabilirea unui termen mai mic decît cel care a fost aplicat de prima instanță, ținîndu-se seama de prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, fără aplicarea art.90 Cod penal.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul S.Canțer în numele inculpatului Iu.Șaptefrați care, invocînd temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.5), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu menținerea sentinței, invocînd că instanța de apel incorect a ajuns la concluzia că corectarea inculpatului este posibilă numai cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare, fără aplicarea dispozițiilor art.90 Cod penal, fără a lua în considerație criteriile de individualizare a pedepsei, și anume faptul că inculpatul este angajat în cîmpul muncii, se caracterizează pozitiv, nu are atecedente penale, a recuperat prejudiciul cauzat părții vătămate, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, a recunoscut vina, căindu-se sincer de cele comise, iar aflarea în arest deja a influențat asupra corectării și reeducării acestuia, astfel că pedeapsa stabilită de prima instanță coraspunde criteriilor de individualizare a pedepselor; instanța de apel a examinat cauza în lipsa părții vătămate, necunoscînd poziția acesteia asupra apelului declarat de procuror.

6. Judecînd recursul ordinar în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului, recurentul invocă ca temei de casare a hotărîrilor judecătorești art.427 alin.(1) pct.5), 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd cauza a fost judecată în instanța de apel

fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, ori s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând aceste temeuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului declarat, lipsind temeuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel în cauză.

După cum rezultă din textul recursului, autorul acestuia este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor lui Iu.Șaptefrați și, critică hotărîrea dată numai în latura stabilirii pedepsei, nefiind de acord cu excluderea în privința inculpatului a prevederilor art.90 Cod penal.

La acest capitol, Colegiul penal constată că instanța de apel just a admis apelul procurorului, concluzionînd că la soluționarea chestiunii cu privire la stabilirea pedepsei, prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.7, 61, 75 Cod penal.

Astfel, conform prevederilor art.61, 75 Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Pedepsa penală este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a inculpatului, și are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea vinovatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea acestuia, cît și a altor persoane.

Colegiul menționează că, instanța de apel întemeiat a constatat că prima instanță, la numirea pedepsei, nu a ținut cont de persoana inculpatului, de circumstanțele cauzei, de caracterul social periculos al infracțiunii săvîrșite, la comiterea căreia a fost aplicat și un cuțit, acțiunile fiind îndreptate asupra unei persoane îmbrăcate în uniformă de polițist, cît și de faptul că inculpatul anterior a mai fost tras la răspundere penală, însă careva concluzii nu și-a făcut. Or, prima instanță urma să țină cont de scopul pedepsei penale, care este restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea de săvîrșire a noilor infracțiuni, atît din partea acestuia, cît și a altor persoane.

În prezența circumstanțelor descrise, Colegiul penal consideră legală concluzia instanței de apel referitor la faptul că aplicarea art.90 Cod penal nu este proporțională faptei comise de către inculpat, motiv din care s-a dispus aplicarea pedepsei închisorii cu executarea ei reală.

Astfel, Colegiul penal remarcă că argumentele recurentului cu privire la menținerea sentinței, prin care inculpatului i-a fost stabilită pedeapsa închisorii cu suspendarea executării ei pe termen de probă, nu pot fi reținute în speța dată, deoarece toate motivele invocate în recurs în susținerea acestor argumente (inculpatul a recunoscut vina, s-a căit de cele comise, a recuperat prejudiciul material, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii), deja au fost luate în considerație de instanța de apel la aplicarea pedepsei închisorii cu executarea ei reală.

Instanța de recurs apreciază că, față de natura și gravitatea faptei comise, a circumstanțelor reale privind săvîrșirea acesteia și a celor personale ale inculpatului, pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare cu executarea ei reală, este aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, contribuind la corijarea și reeducarea inculpatului, la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de fapta comisă.

Colegiul penal conchide că la stabilirea pedepsei cu închisoarea instanța de apel, după cum rezultă din partea descriptivă a deciziei, și-a motivat soluția adoptată indicînd din care motive a ajuns la concluzia că corijarea și reeducarea inculpatului Iu.Șaptefrați pentru fapta comisă este posibilă doar cu aplicarea pedepsei închisorii reale, astfel că temeiul invocat de

recurent, precum că instanța nu și-a motivat soluția referitor la iraționalitatea numirii pedepsei inculpatului cu suspendarea executării ei pe termen de probă, este neîntemeiat.

La acest capitol, Colegiul menționează că legiuitorul acordă dreptul instanței, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, de a decide de la caz la caz, posibilitatea aplicării pedepsei vinovatului cu suspendarea condiționată a executării ei și nicidecum nu o obligă în acest sens. În speța dată, rezultă că instanța de apel, reieșind din circumstanțele sus-menționate, a considerat rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa stabilită.

Astfel, la numirea pedepsei inculpatului instanța de apel a ținut cont de prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, acesta beneficiind de o reducere cu o treime din limita de pedeapsă prevăzută de lege, adică din maximum și din minimum prevăzut de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat. Prin urmare, Colegiul penal conchide că pedeapsa aplicată lui Iu.Șaptefrați este în limitele prevăzute de lege.

La fel, Colegiul remarcă că motivul invocat în recurs, precum că instanța de apel a examinat cauza în lipsa părții vătămate, fără a cunoaște poziția acesteia asupra apelului declarat de procuror, nu poate fi reținut, deoarece instanța, conformându-se prevederilor art.412 alin.(3) Cod de procedură penală, a citat în mod legal partea vătămată (f.d.120), iar reieșind din procesul-verbal al instanței de apel din 13 noiembrie 2013, atât avocatul, cât și inculpatul, au considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acesteia (f.d.133).

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept la care se face referință și, deci, nu persistă temeiurile de casare a soluției adoptate.

Prin urmare, reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocatul S.Canțer în numele inculpatului, urmînd a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

7. În conformitate cu art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Canțer Serghei în numele inculpatului Șaptefrați Iulian, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 noiembrie 2013, în cauza penală în privința lui Șaptefrați Iulian, cu menținerea hotărîrii atacate.

Decizia este irevocabilă, semnată la 10 aprilie 2014, pronunțată în ședința publică la 22 aprilie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Ion Arhiliuc

Ion Guzun